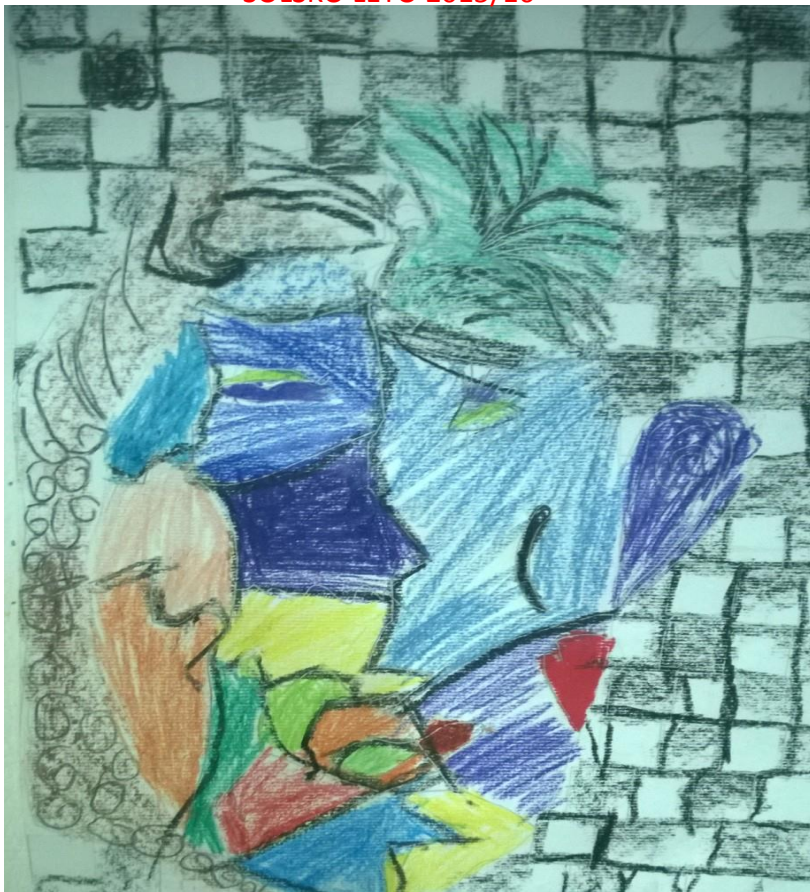

RAŠICA

ŠOLSKO LETO 2015/16

glasilo Osnovne šole Šentvid Ljubljana

Izhaja enkrat na leto kot zbornik. Izhide kot elektronska publikacija, objavljena na spletni strani šole; v šol. letu 2015/16 pa tudi v tiskani različici.

Prušnikova ulica 98,
1210 Ljubljana Šentvid

E-naslov:

tajnistvo.ossentvid@guest.arnes.si

Opis obiskov znamenitosti
v okviru pouka

Šolske aktivnosti

UGLEDNA ŠOLA, KI Z ZNANJEM IN S
SODELOVANJEM OMOGOČA ZDRAVO
IN USTVARJALNO ŽIVLJENJE

Prispevki učencev OŠ Šentvid.
Slikovno gradivo: Arhiv OŠ Šentvid.
Pri ustvarjanju časopisa so
sodelovali:
Nik Grbajs, Patrik Rovšnik, Taja
Petrič, Neža Kokalj, Nina Zajc.
Mentor: J. Skaza

Literarna ustvarjanja

Razmišljanja

Uspehi učencev

Predstavitve

Šale

Zabava se
začne tam, kjer
se konča šola.

ŠOLA V PRETEKLOSTI

Šola v preteklosti je bila čisto drugačna od današnje šole. Takrat ni bilo učiteljev in otroci so kar naprej divjali. Vsak otrok je dobil slabo oceno: Nika je dobila trojko, Aljaž je dobil enko, Larisa je dobila dvojko ...

Neka deklica Lina pa je imela vsega dovolj. Želela si je, da bi bil v šoli red, zato je naslednjega dne skovala načrt, ki se je glasil takole:

Otrokom bo povedala za igro, ki se je igrala tako, da naj se oblečejo v športno opremo in gredo v telovadnico telovadit. Nato bodo pomalicali, potem bodo odprli zvezke za matematiko in imeli kratek odmor. Ko bo odmora

konec, bodo odprli zvezke za lovenščino, na koncu pa še zvezek in učbenik za spoznavanje okolja. Ko je ta načrt izvedla, je teklo vse kot po maslu in otroci so se to igro najraje igrali. Čez nekaj dni so predlagali, da naj se ta igrice imenuje pouk in naj bo Lina njihova učiteljica. Lina je bila presrečna.

NE POZABITE, DA JE POUK NAJBOLJŠA IGRA NA SVETU!

ALI VEŠ,

koliko Šentvidov je v Sloveniji?

B Sedem.

C Deset.

Č Trinajst.

N = S

Odgovor v obliki anagrama:

ŠENT

skozi park v šolo

notranjost šole

raziskovalna dejavnost

tabori, šole v naravi

BILO JE – ZDAJ JE

BILO JE

Kakor vsako jutro me je prebudilo kikirikanje petelina in svetloba, ki je svetila skozi majhno okno v eni izmed sob. Spet sem si zaželela, da mi ne bi bilo treba iti v šolo, saj se vedno znova norčujejo iz mene in me opravljajo za hrbtno. Imajo me za drugačno in ne vem zakaj. Tudi učitelji se do mene obnašajo še huje kot do drugih.

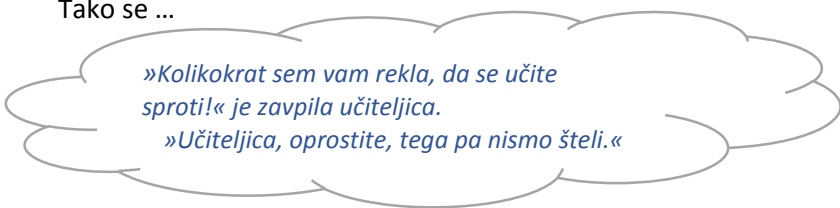
»Katja, pojdi no hitro v šolo! In glej, da ne zamudiš!« reče mama, me resno pogleda in mi s prstom pokaže na vrata. In nadaljuje: »Nočem, da bi vedno znova nosila posledice. To najbrž veš, kajne?«

»Da, mama,« odgovorim in se oblečem v obleko, ki jo moramo nositi vsa dekleta. Moja je že zelo obrabljena, saj so jo nosile vse moje sestre, Mici, Joži, Mara in Julči pred mano in se to tudi pozna. »Na svidenje, mama!« zavpijem, potem pa se hitro odpravim proti šoli: bosa – najprej po rosni travi, nato pa še po makadamski, prašnati cesti. Moji sošolci, tisti iz centra, tako razmišljam, so se pripeljali s tramvajem – povsem čisti, skoraj praznično oblečeni.

Vsak dan moram prehoditi štiri kilometre, to je debele pol ure hoda. Delam dolge korake, kolikor se le da, saj me je res strah, da bi me prehiteli fantje ali druga vaška dekleta, ki me zelo radi zafrkavajo.

Med potjo se zatopim v pretekle spomine.

Tako se ...

*»Kolikokrat sem vam rekla, da se učite
sproti!« je zavpila učiteljica.*

»Učiteljica, oprostite, tega pa nismo šteli.«

po 1931 mestni
železniški
prevoz vse do
Šentvida

Leta 1958 je tramvaj zadnjič zapeljal po ljubljanskih ulicah. Na tej vožnji ga je pospremila množica ljudi, ovесili pa so ga z venci in črnimi zastavami. Sklepno simbolno dejanje pa naj bi izvedel **Fra-ne Milčinski – Jež-ek**, ko je oblečen v cesarja Jožefa opravil njegov pogreb.

vagoni v ljubljanskih barvah, beli in zeleni ter z grbom zmaja

Spominjam se, da sem enkrat hodila prepočasi, dohiteli so me, mi strgali vse gumbe z obleke. Bila sem čisto obupana, kaj bo doma. Gumbi – cela vrednost, saj so se težko dobili – v naši, vaški trgovini jih ni bilo. No, izteklo se je dobro; mama jih je prišla in le pripomnila: »Drugič pazi malo bolj.«

Končno prispem do velike rumene stavbe. Hitro se moram pripraviti na uro; na mizo dam svojo črno tablico in kreda, dam roke na hrbet in čakam, da pride učiteljica.

»Vstanite!« zakliče reditelj, ko vstopi gospa učiteljica. »Sedite!« je kratka in odrezava. Katja, k tabli!« Prime kredo, obrne tablo in čaka.

Vstanem in počasi stopam k tabli. »No, bo kaj?«

Bojim se, bojim se pogledov, smeha in vsega, kar se še lahko zgodi. Z majhnimi koraki se premikam in upam, da bo vse v redu. Vzamem kredo iz učiteljičinih rok in se lotim na videz zapletenega računa. Počasi začnem, ko za sabo zaslišim: »Motenka, motenka, MOTENKA!« To me zmede, zato ne rešim skoraj ničesar. Učiteljica je zelo nezadovoljna.

»Oh, pa kaj naj s tabo, božje bitje?!« se prime za glavo in me gleda, kot da bi bila poslana od hudiča.

Nato pa rezko: »Pokaži dlan!«

Iztegnem roko. Zamižim. Dobro vem, kaj bo sledilo: udarec z metrsko palico. In že začutim rezko bolečino na dlaneh. Prvi udarec, drugi, tretji ... Iz mene se izvije strašen krik. Začutim bolečino, ne samo na dlaneh, ampak tudi v srcu. Takšne nisem čutila še dotlej.

»V klop!« zadoni po razredu. Smrtna tišina. Še sosedov Jure, ki težko diha, pazi, da ne bi bil preglasen. Čisto zmedena, hitro, na pol opotekajoča oddrsam v klop. »Tako bo, če se ne boste učili!« sem še slišala.

Stisnem ustnice, dam roke na hrbet in zašepetam: »Da, gospa učiteljica. Da. Ampak, učila sem se.«

»Lahko ponoviš? Nisem te slišala.« se je ponovno slišalo izza katedra.

Cel razred je planil v krohot.

Krohotaње in vpitje je napolnilo tišino: »Motenka! Motenka! Motenka!«

Učiteljica jih z udarcem po mizi utiša. Z ostrim pogledom zapljuje proti meni in reče: »V to prepričaj Boga, mene ne boš.« Pokaže na

križ, ki visi na steni. »Mogoče ti bo celo verjel.« Pogledam na križ in si želim, da bi mi vsaj kdo lahko verjel. Vsakič, ko povem resnico, govorijo, da lažem. Sploh ne vem več, komu lahko še zaupam. »To je resnica,« se uprem in upam, da bodo verjeli vsaj mojemu iskrenemu, prosečemu pogledu, če ne mojim besedam.

»Oh, ja, seveda!« zavpije učiteljica in se zasmee, potem pa doda: »Misliš, da ti bom verjela? kako bi lahko verjela tebi, dekletu, ki ji možgani ne delajo pravilno in se vedeš, pa saj veš, nenormalno! Misliš, da bomo zaupali TVOJI RESNICI?« Zasmee se. »Tebi ne bom nikoli v življenju verjela, razumeš? Joj, kakšen čudak si! Oh, prizadeti otrok, naj ti Bog pomaga, jaz ti ne morem.«

Pogledam jo, si pomanem oči, ker nočem, da bi videla, da so se mi nabrale v prosečih očeh solze in komaj slišno šepnem: »Ampak, res je. Učila sem se.«

»No, ja, tukaj ti nihče ne verjame.« Govori naduto, zvišano in glasno. Povrh pa se še nasmiha. »Mogoče boš imela srečo, ko boš dopolnila dvajset let. Mogoče ti bomo verjeli takrat.«

Cel razred se spet na vso moč začne smejati in učiteljica se sploh ne trudi, da bi jih utišala. Dovolj jim, da me zmerjajo in žalijo, kot da sem kakšna pošast, ki si to zasluži.

In tega ni konec.

Smeješ se mi, ker sem drugačen;
tebi se smejem, ker misliš,
da si boljši od mene.

Čutim, da se približujejo še hujši dnevi, trenutki in mogoče, res mogoče, se bo vse to končalo šele pri mojem ... letu. Močno upam. Razmišljam, da mi res nihče ne verjame: mogoče ne mara. Tudi pri igrah je tako: nihče noče biti z mano. Vedno sem gnilo jajce. Čisto vedno. In včasih, kadar se vračam domov, me obmetavajo s kamni, češ, saj ne čuti, je le motenka.

Le s čim sem si to zaslužila?

Po pouku grem ven in odločena sem, da tokrat ne bom gnilo jajce. Tokrat se sploh ne bom igrala nobenih iger. Tudi, če me prepričajo.

»Motenka! Motenka! A si prišla!?« vpijejo. Urša, debelo dekle, hči premožnega kmeta, se zapodi vame in mi zarije nohte v mojo roko.

»A čutiš kaj!?« se zadere.

Zvijem se od bolečine in zašepetam: »Au, kaj je bilo tega treba?!«

»Joj, veš, da te nisem slišala. Šepetala si, saj veš, kajne?« se režala in se delala, kot da se nič ni zgodilo. »Mogoče boš tako govorila bolj na glas. Tako, da te bomo mi, normalni, slišali?« Se ponovno zareži in njen sovražni pogled useka po meni, njeni umazani nohti pa se ponovno zarijejo v mojo roko.

»Au!« zakričim, tokrat tako na glas, da se me sliši po celem šolskem dvorišču. Hitro se ji izvijem iz prijema, potem pa začnem bežati. Bežim, dokler me ena izmed deklet ne spotakne. Padem.

Hitro priteče do mene, potem pa reče: »Joj, oprosti, nisem te videla.« Zasmee se in me pocuka za lase. Vsi se režijo. »Boli, kajne?« Smeh je še glasnejši. Potegne me še enkrat. »A čutiš, motenka?« Pogleda me in me useka po rami. Smeh in bobneč krohhot.

»Nehaj, prosim.« In začnem bežati. Tečem in tečem – vse do doma. Skočim v hišo, se skrijem in solze tečejo po licih ...

NE SMEJEMO
SE TVOJI
ŠALI, AMPAK
TFRI.

»Ali veste, da sem genialec?« je bil glasen učenec.

»Kako si pa to izvedel?«

»Učitelj mi je rekel, da samo genialci lahko naredijo takšno napako.«

ZDAJ JE

Zjutraj me – kakor vsako jutro – zbudi budilka. Pretegnem se, si skrtčim svoje dolge, rjave lase in se oblečem v kavbojke in majico. Potem počasi in previdno hodim proti avtobusni postaji. Tam se z nikomer ne pogovarjam, izmikam se očem, dotikom in sploh ljudem.

»Zakaj si tako resna?« me vpraša soseda, ki je tri leta mlajša od mene, vendar vseeno izredno prijazna, »in zakaj se nič ne pogovarjaš? Mislim, vsi tukaj se pogovarjamo.« Pogleda me, si gre z roko skozi lase in zavije z očmi,

ker je ne gledam.

»Ne maram tega,« skomignem. »Prosim, govori s kom drugim, ne z mano.« Počasi stopim na avtobus, potrdim urbano in se usedem na predzadnji sedež. Čim bolj zadaj, tem boljše je, čim bolj sama, prijetneje je.

Soseda, ki ji je ime Urška, se usede pred mano in me vpraša: »Mimogrede, zakaj šepetaš? Mislim, saj te ne bo nihče pojedel.«

Zasmeje se.

Vsakokrat, ko se zasmeješ, umre ena težava.

Vsakokrat, ko se zasmeješ, umre ena težava.

»Prosim, pusti me pri miru,« rečem čisto potihem, tako da še Urška s težavo razloči moje besede.

»Oh, daj no! Zakaj si tako trmasta?!« zavpije. Ustrašim se tako, da si z dlanmi pokrijem ušesa in zaprem oči. Mižim vse do šole.

Usedem se za mizo in počakam učitelja matematike, ki bi moral zelo kmalu priti. Ampak ga ni, zato se sošolci spravijo name.

»Ojoj, poglej to, spet se igro tiho mašo,« se zasmеji eden izmed sošolcev in kaže name s prstom. Cel razred se zasmеje, on pa doda: »Katja, ali sploh znaš govoriti? Mislim, očitno je, da ne znaš ali pa te vsaj jaz ne slišim.« Zasmеje se in me vprašujoče gleda: »No, boš kaj povedala?«

Zdrznem se, ko se mi približa tako, da čutim njegovo sapo na svojem hrbtu.

»Pusti me pri miru, prosim,« zašepetam in si želim, da bi bilo tega konec. Iz mene se norčuje, odkar sem prišla v tretji letnik in sem postala njegova sošolka.

»Oh, slišite? Povedala je nekaj!« se zasmеji in me potreplja po hrbtu. Ko to naredi, se ustrašim in vstanem ter ga klofnem. V tistem trenutku pride učitelj v razred in se prime za glavo: »Joj, kaj se pa tukaj dogaja?«

Sošolec se dvigne in se dela nedolžnega: »Klofnila me je. In to brez razloga.« Zasmеji se in mi pokaže jezik.

»Katja, takoj k psihologinji!«

»Ampak ... dotaknil se je mojega ramena,« se pritožim in zato cel razred plane v krohot.

»Psiho! Psiho! Ojoj, ti si res prizadeta!« zavpije ena izmed sošolk in te besede mi odmevajo v ušesih, zato zbežim k psihologinji in si z dlanmi pokrijem ušesa.

»Razloži mi, kaj se je zgodilo,« reče naša šolska psihologinja in me gleda. Poskuša razumeti, zakaj se mi je v razredu skoraj utrgalo.

Požrem slino, si popravim pramen las z obraza in potihem rečem: »Dotaknil se je mojega ramena. Ne prenesem dotikov.« Zavzdihnem.

»Mogoče bi morali povedati, da

imam Aspergerjev sindrom.«

»Seveda,« odgovori psihologinja, »ampak tudi sama se moraš malo brzdati. Ne smeš kar tako klofutati ljudi.«

»Če se je pa dotaknil mojega ramena,« se uprem in jo gledam z zelo resnim pogledom. »Nočem, da se me dotikajo,« zavzdihnem, »to bi morali vedeti.«

Pogleda me, se nasmehne in reče: »Ja, to je res,« skomigne, »ampak nekako se moraš tega navaditi.«

»Vem.« Pogledam skozi okno, kjer vidim ptiča na drevesu, in psihologinjo poskušam pogledati v oči. Ampak mi ne uspe, ker se moje spet zasolžijo: »Ne vem, kako naj to naredim.«

»Uspelo ti bo, verjemi mi,« reče in naredi požirek vode. Potem me spet pogleda in reče: »Zaenkrat pa moramo to povedati tvojim sošolcem. Nočeva, da bi spet koga klofnila, kajne?« se zasmeje. Pomirjajoče nadaljuje: »Vrni se v razred, prav? Jutri bomo povedali, O. K.? Vse bo v redu,« še doda in mi namigne, da se vrnem v razred. Nisem se še dobro navadila nove šole, zato se včasih malo zmedem, reagiram nepričakovano.

Vračam se proti razredu in si štejem ena ena, dve dve. Tako se umirim in pripravim za vstop v razred. Govorim si: »Vse bo lepo in prav, vse bo lepo in prav. Ena ena, dve dve.«

»Daj, pomisli malo, kaj boš rekel.«

Učenec je tiho in gleda v strop.

»A bo kaj?«

Tišina.

»No, bom še zaspala ob tvojih odgovorih,« se je oglasila učiteljica.

»Kar dajte, jaz bom pa še naprej razmišljal.«

»No, kam bi uvrstil mačke?« se je glasilo vprašanje.

»Eeee ...«

»In kaj je mačka?« je ponovno vprašala učiteljica.

»Past za miši,« je pohitel brihtnež z odgovorom.

»Danes bom spraševala,« je bila odločna učiteljica.

»Neee . Pa ne že spet.«

»Moram. Dobiti moram ocene.«

»Če jih morate Vi dobiti, potem bomo pa mi Vas vprašali,« je bil pameten sošolec.

»In zakaj imaš enako napako pri nalogi kot tvoj sošolec?« je zanimalo učitelja.

»Ker je on nalogo prepisal od sošolke,« je pohitel z odgovorom.

V ŠOLO HOČEM

Želela sem postati gospa,
zato sem prišla do šolskega vhoda.

A glej ga šmenta:
debela sem za dva,
noter ne morem,
v razred ne smem,
zato je najbolje,
da kar pred vhodom umrem.

In tako zdaj čepim,
tukaj sedim
in se od jeze
topim in topim.

ŠOLA NEKOČ IN DANES

Pred sto leti so učenci po znanje v šolo hodili,
po pouku se igrali, na polju garali,
po cesti se podili in se kolektivno veselili.

Otroci so se učitelja bali, ga ubogali in spoštovali.

V šoli je bil red in mir
in – učenci so imeli več manir.

Šola je bila urejena,
večina učencev pa dobro vzgojena.
Če je kakšen v razredu preveč govoril,
jih je po prstih s tanko šibo dobil.
Če kakšnemu učitelju kaj ni bilo všeč,
je učencu primazal klofuto pa še kakšno več.

Danes fizičnega nasilja več ni,
tega se zavedajo vsi:
če bi se pa slučajno kakšen učitelj spozabil,
verjetno bi odvetnika rabil;
če kakšen učenec nad učencem znori,
potem se svetovalna služba takoj oglasi:
učencu svetuje, ga prepričuje,
nad njegovim dejanjem se hudo huduje ...
Ob zaključku procedure,
se zapiše opomin – kar seveda ni najhuje,
vseeno pa se kakšen ob tem spametuje
in da vsaj za kašen teden mir.

Včasih so v razredu samo učitelji govorili,
ja, ti časi so zdavnaj že minili.

Učenci zdaj veselo klepetajo, regljajo –
in se na sploh veselo imajo.

V interaktivne table gledajo vsi,
da, od njih jih bolijo oči;
nato buljijo še v mobitele
in klepetajo z učenci daljne dežele;
malicajo le – če jim je hrana všeč,
če ne, pa jo odnesejo in vržejo preč.

Prihodnost zanima jih toliko kot vreme,
za njih je to le nepotrebno breme,
epizoda oblačnih dni,
njihova prihodnost le starše skrbi.

Poznajo Madono, Siddharto in Plestenjaka
kakšno TV-limonado in šov ...
za Tesla jim je toliko mar,
kot – ali sta Tim in Jona par,
Darwin je svoje že opravil,
Pitagora pa popularnost pri njih je zapravil:
kaj jim mar a in b na kvadrat,
danes pač to ne odpira službe vrat.

In tako živijo mladi,
ob petkih se imajo na žurih radi,
upajo na zadetek na lotu,
drugače pa najraje z mobiteli ždijo v kotu.

Šola je danes povsem drugačna,
za mlade kaj malo privlačna;

prihodnost njih je meglena,
zdi se jim,
da je življenje le ena štrina;

po kateri niti bodo šli,
a mogoče veste vi?

*»A si že slišal za Prekmurje?« je vrtala v
sošolca učiteljica.*

»Sem.«

»In? ... Kje je?«

»Daleč.«

»Kje daleč?«

»Učiteljica,« se je oglasil Friderik, »predaleč, da bi on vedel, kje je.«

»Zakaj si zamudil?« vpraša razredničarka učenca.

»Ne vem.«

»In zakaj si zamudil včeraj?«

»Ne vem.«

»In zakaj boš zamudil jutri?«

»Moč navade,« se oglasi iz prve klopi Friderik.

*»Zdaj pa te imam dovolj. Šel boš h gospe psihologinji!« se je jezila
učiteljica.*

»Toda ...« je mencial učenec.

»Kaj toda?« je bila vedno bolj togotna učiteljica.

»K njej ne morem.«

»Zakaj ne moreš k njej?«

»Včeraj mi je namreč rekla, da me ima tudi ona že dovolj.«

»Daj, pohiti. Teči hitreje. Preden boš ti pretekel krog, bo že sonce zašlo.«

»Kako bo zašlo, če pa je danes oblačno,« je pametoval počasnež.

INTERVJU

Z DEDKOM TINETOM IN NJEGOVO VNUKINJO SARO

Dedek Tine je na videz tak, kot so vsi dedki, a vendar ima nekaj, česar drugi mogoče nimajo: ima vnukinjo Saro. Zdaj boste rekli: »In kaj potem? Tudi drugi dedki imajo vnukinje, pa ne samo ene, celo več.« Toda Tine in Sara imata skupno lastnost: oba rada pripovedujeta o šoli. Sara nato z velikiiiiimi ušesi posluša svojega dedka, ta pa s svojimi naglušnimi Saro. Oba se pa čudita – kot da ne živita v istem kraju, na istem domu in – oba sta hodila, no, Sara hodi še sedaj

– v isto šolo, to je šolo v Šentvidu. Tine pravi, da je hodil v šolo Šentvid nad Ljubljano, Sara pa v šolo Šentvid v Ljubljani.

»Kako določimo spol?«

»Eee,« je mencial učenec.

»No, to pa ni težko,« ga je spodbujal učitelj.

»Ja, pogledam in vem.«

»Kaj pa pogledaš, da potem veš?«

»Če so breskvice, je ženskega spola, če pa ...«

»Kaj, če pa ...«

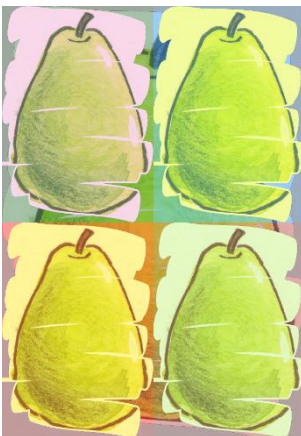
»Če pa ima odtočno cev, potem je fant,« je z olajšanjem izdaval rešitev.

V šolo in domov?

Tine: V šolo smo otroci hodili peš. Jutranja pot je bila vedno krajša od popoldanske. Zjutraj sem pešachili manj kot pol ure, domov grede pa celo uro in še več. Odvisno, če smo otroci imeli kakšne nujne naloge med potjo.

Sara: Nujne naloge?

Tine: Hruška ob cesti je že bila takšna. Pogosto smo se ustavili lačni ob njej, pobrali hruške, se usedli v senco njene krošnje in uživali v slastnem soku. Če pa ni bilo hrušk na tleh, smo kakšno utrgali – vej pa nismo smeli lomiti. Pojedli smo jih in nadaljevali pot. Na prašni cesti smo pogosto poiskali kupe prahu in jih brcali z nogami, da se je kadilo daleč naokoli.

»Se zavedaš, da si s takšnim delom sam koplješ jamo,« je psihologinja karala učenca.

»In Vi mi pravite, da nič ne delam?«

Sara: Ojej, ste uživali! ... Mene pa v šolo odpeljeta oči ali mami. Zjutraj se vsem mudi. Najprej pojem kruh z nutelo, popijem kakav in že sedim na zadnjem sedežu avtomobila, opasana, najbrž zaradi tega, da me ob vsej hitrosti starši ne izgubijo iz avtomobila. Domov grem z avtobusom, kjer si moramo priboriti sedeže, da nas ob hitri vožnji ne vrže po tleh. V desetih minutah sem doma. Če ne, me že kliče mami, kje sem, ali se mi je kaj zgodilo?

Odnosi med učitelji in učenci?

Tine: Učitelji so bili strogi. Če smo se vedli neprimerno, smo bili kaznovani s palico: služila je kot učni in vzgojni pripomoček.

Sara: Palica v šoli?

Tine: Bila je meter dolga: služila je pri matematiki za merjenje in kot vzgojni predmet. Če si dobil pa zadnji z njo – verjemi, bila je učinkovita. Preden bi kaj ušpičil, si se spomnil svoje skeleče riti. To pa še ni vse: drugi vzgojni pripomoček je bila koruza. Po navadi nasuta v leseni škatli, v kakšnem kotu je stala. Na njej si moral klečati in premišljevati ob bolečini v kolenih, kako ravnati v prihodnje.

Po Picku in Packu.

Sramotilni ukrep pa je bila posebna klop – odmaknjena stran od ostalih učencev: oslovsko klop. Tam smo se znašli, ker smo se vedli kot osli: trmasto in neumno.

Sara: Tudi danes so nekateri učitelji strogi. Opozarjajo te na nepravilnosti, ti svetujejo – v težjih primerih kaznujejo, a na našo srečo le z opozarjanjem, obveščanjem staršev o nepravilnem ravnanju; v težjih primerih pa se zagovarjaš pri ravnateljici in obravnava te svetovalna služba. Neprijetno. Pogosto moraš večkrat k šolski psihologinji, kjer ji pripoveduješ, ali si se izboljšal ali ne, se učiš, kako ravnati, da nisi moteč ...

Tako je bilo v preteklosti

Potrebščine za pouk?

Tine: Sprva smo pisali na tablice?

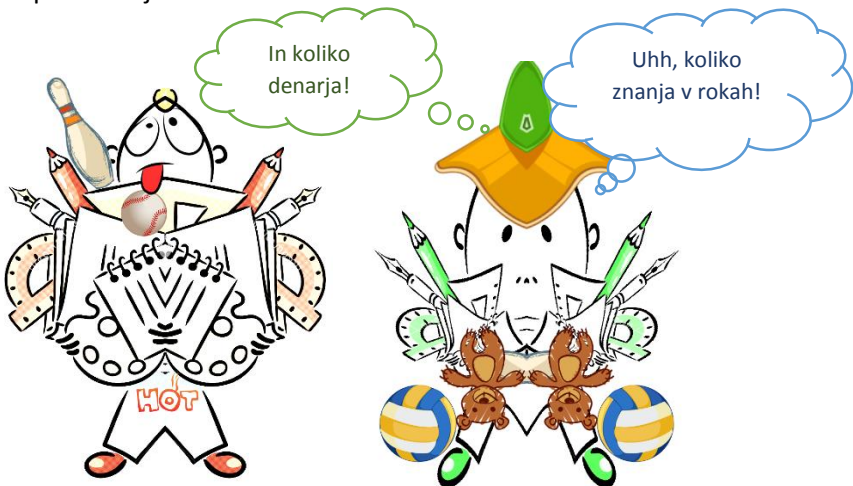
Sara: Uaa?

Tine: Zakaj uaa? Hehe. Razumem. Misliš, da smo imeli takšne tablice, kot jih imate vi sedaj. Ne. Bile so lesene, pobarvane črno ali pa temno zeleno. Po njih smo pisali s kredami. In ko je bila polna, smo snov enostavno pobrisali s krpico.

Sara: In učili ste se ...?

Tine: Čim več smo se morali naučiti v šoli. Ampak, tablice smo imeli le v prvih razredih. Potem smo dobili zvezke. Obvezni pripomočki so bili peresniki in črnilniki. V vsaki šolski klopi so bile okrogle vdolbinice, kamor smo postavljali črnilnike. Namakali smo peresnike in pisali. A si predstavljaš?

Sara: Težko, ker danes nosimo s seboj prepolne puščice – peresnice, kot bi rekel ti, kjer so nalivniki, kemični različnih barv, flomastri, svinčniki ... Bolj malo pišemo v zvezke. Večina uporabljamo delovne zvezke, kjer so vaje že napisane in jih samo rešujemo, iz učbenikov pa se le učimo. V razredih so sodobne elektronske naprave, ki nam omogočajo, da si snov hitreje razumemo ali pa da si kaj nazorneje predstavljamo ...

Šola v spominu?

Tine: Rad se spominjam šole. Misli mi preletavajo tako slabi kot lepi. Raje se spominjam dobrih. Kot na primer tega:

Pri pouku smo obravnavali mešani gozd. Učiteljica nas je postrojila v kolono po dva in smo jo mahnili v bližnji gozd. Ustno nam je razložila, kaj moramo opazovati. Nato smo se vrnili, posedli v krog in drug drugemu pripovedovali, kaj vse smo opazili. To je bilo za tedaj zelo napredno. In verjemi: bilo smo ponosni, kaj vse smo videli, občutili – in končno: naučili smo marsikaj drug drugega.

Sara: Danes bi temu rekli naravoslovni dnevi. Zjutraj se zberemo v šoli, vzamemo malico in po navadi z avtobusom kam odpotujemo. Tam nas sprejmejo vodniki in nam nazorno razlagajo snov, mi pa rešujemo že vnaprej pripravljene učne liste. Včasih so takšni dnevi bolj, drugič pa manj zanimivi.

Sporočilo?

Tine: Biti v šoli je prijetno. Če že ne zaradi drugega, samo za to, ker si mlad.

Sara: Čim prej iz šole, saj garamo celo dopoldne; pogosto pa moramo delati za šolo še popoldne.

ANJA IN OBISK ŠOLE

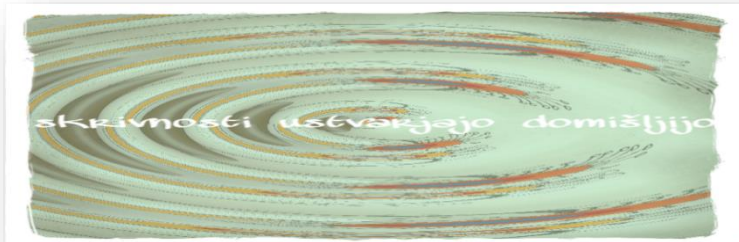
Anja je običajna deklica, ki obiskuje sedmi raz-red. Venomer jo je zanimala stara šola v letu 1930. Kadar ji je njena babica pripovedovala kakšne zgodbe, se je ta vživela in si predstavljala stroge učiteljice ter raz-igrane in malo-krat pridne otroke. Ko pa je domišljija pobegnila v prihodnost, se je samo domislila tablic ter robotov.

Bil je petek kot že mnogokateri. Anja sovraži petke, saj so zamorjeni. Sprehajala se je po šolski knjižnici. Kar naenkrat je opazila vrata, na njih je pisalo: »V čas za nas.« Začudila se je, kaj to pomeni, saj ji ni bilo znano. Pomislila je, da bi pogledala skrivnost za vrati. Rekla si je: »Samo pokukala bom.«

Za vrati je bila smrtna tema. Vzela je svetilko in se razgledala. Pristala je v nečem, bilo je podobno dvigalu. Na steni je pisalo: »Vtipkaj letnico in znašla se boš tam.« »Groza,« si je zašepetala. Anja ni vedela, kaj to pomeni, a jo je nekaj gnalo in je vtipkala letnico 1930. Naenkrat so se luči prižgale, vse se je pričelo premikati, bobneti ter ropotati. Zatem se je pomirilo. Luči so se ugasnile in Anja se je znašla prav tako v knjižnici, a ta je bila drugačna. Vsebovala je starejše knjige, CD-plošč ni bilo. Deklica je ugotovila, da se je znašla na isti šoli, le leta 1930. Oblečena je bila v kmečko oblekico. Ko si je ogledovala knjižnico, jo je zmotil globok glas: »Deklin, kaj pa ti tukaj počneš, hitro pojdi k pouku.« Anja je poiskala izhod in stekla iz knjižnice. Hodniki so bili obdani v les. Na enih od vrat je pisalo: »Slovenščina.« To je bil njen najljubši predmet. Potrkala je in vstopila. V učilnici je bilo veliko otrok. Razdeljeni so bili po spolih: levo dečki, desno deklice. Učiteljica jo je opazila in posedla v zadnjo klopo. Pod klopjo je opazila nalivno pero ter pivnik. Pobrala jih je in položila na nagnjeno mizo. Ura slovenščine je potekala zelo drugače. Če si bil poreden, te je

učiteljica kregala in poslala klečat na koruzo.

Po uri slovenščine je Anjo pričelo skrbeti, da jo bodo pogrešali v letu 2016. Pohitela je do knjižnice. Spet je srečala knjižničarja, ta jo je ustavil in vprašal: »Deklin, od kod si, ne poznam te?« Anja mu je

povedala vse po resnici. Pogovor je trajal dolgo časa, na koncu je knjižničar še dodal: «Le glej, da se ne pokvari svet, odkrij vir neumnosti teh.» Deklica si je zapomnila vse modrosti ter se odpravila nazaj v sedanost. V časovnem stroju je odtipkala letnico in datum. Ko se je stroj umiril, je izstopila. Ugotovila je, da je minilo manj kot pet minut med odhodom in prihodom. Pomela si je oči in odšla nazaj k pouku.

Po pouku je odšla k babici in dedku. Povedala jima je vse, kar se ji je tisti dan zgodilo. Skupaj so reševali uganke. Babica je naznanila, da jo je rešila. Anji je naročila, naj gre v ponedeljek v prihodnost. Med vikendom so se pogovarjali, kaj vse mora narediti, da se svet ne bo pokvaril. V prihodnosti bo morala ugotoviti, kdo je ustvaril robote in mu to preprečiti. Anja je bila zelo vznemirjena.

Napočil je ponedeljek. Pripravila se je in odšla v knjižnico. Poti s časovnim strojem je bila že navajena. Znašla se je v zelo čudnem kraju. Ni prišla v knjižnico, ampak v sobo, kjer je bila sama elektronika. Hotela je poiskati človeka in ga vprašati, kdo je ustvaril vso robotiko, a ga ni našla. Povsod so bili le otroci in čudni, izgledali so kot nekakšni odrasli roboti. Prišla je do punčke in jo vprašala, kdo je vse to ustvaril. Ta ji z besedami ni odgovorila, ampak ji potisnila

v roke tablico. Skoraj pol ure je porabila, da je našla človeka, ki je ustvaril robotiko in kdaj.

Hitro je tekla do časovnega stroja in šla v leto 2030. Znašla se je v knjižnici, opazila je gospoda, ki je bil silno čuden. Na glas je govoril, da bo imel cel svet pod oblastjo. Anja se je zgrozila, a je bila še vedno mirne krvi. Po tiho je stopila do njega, se mu predstavila, a jo je ignoriral in delal naprej. Šele ko je dokončal, se je obrnil in vprašal: »Kaj delaš v šoli tako pozno?« Anja je za kratek čas obmolknila, nato odgovorila: »Prosim, ne naredite tega. Otroke boste poneumili in ne bodo imeli otroške domišljije.« Gospod se je ustavil, povetil roke in rekel: »Na to nisem pomislil.« Anja ga je vprašala, zakaj to počne. Pričel ji je pripovedovati zgodbo.

»Ko sem bil majhen, sem zelo rad obiskoval šolo. S prijatelji smo se zabavali. Ko pa mi je umrla babica, ki me je navdušila nad šolo, se mi je šola zamerila. Nisem je imel več rad. Prijatelje sem izgubil. Zato hočem sedaj uničiti šolski pouk ter šolo. A zaradi tebe sem si premislil.«

Anja je videla žalost v njem. Naenkrat se ji je posvetila zelo dobra ideja. Znanstvenika je povabila v sedanji čas. Ta se je strinjal, a ga je nekaj težilo. Vprašal jo je: »Kaj pa bom počel v letu 2016? Študiral sem le slovenščino.«

»Pridi,« ga je prekinila Anja.

Med potjo s časovnim strojem sta se pogovorila o vsem mogočem in nemogočem. Anja ga je povabila k svoji babici. Pri njej so se pogovarjali in se smejali.

Rahela

ZGODBA

Stopam sem in tja,
sonce je že zdavnaj zašlo,
le še jaz tukaj stojim
in zrem v zvezdno nebo.

Hodim sem in tja,
zoplešem na melodijo,
ki mi jo pošilja veter.

Zaspana počasi postajam,
uležem se na blazino
in zamižim.

Vse skrbi gredo mimo,
vse misli oddrvijo.
Zdaj sem ujeta v sanjah,
ki mi pojejo poezijo.

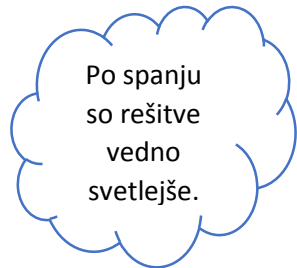
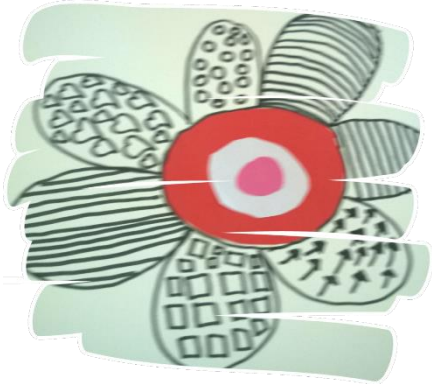
KO SPOZNALA SEM LJUBEZEN

Ko sem te spoznala,
nisem vedela, da bom postala
zaljubljeno tako, zelo in neizmerno.

Ko sem te zagledala,
nisem vedela,
ali se te bom lahko nagledala.

Tvoja lepota me je zaslepila,
ali me bo nekoč na usta poljubila?

Se bom smela s tabo pogovarjati
ali ti bom upala kdaj pomahati?

Misli so mi prihodnost s tabo napovedale –
so mi resnico povedale?

Ljubezen sem hotela iz življenja prečrtati ...
Hotela ...

PESEM ZATE

Pesem hotela sem napisati,
a sem preveč razmišljala.

Pesem hotela sem napisati,
a sem se te preveč spominjala.

Pesem lepa je nastala,
ker midva par sva postala.

Pesem lepa je nastala,
ker imela se te rada.

Želela sem te ...,
a druga te speljala je.

Če gledaš s
srcem, ne vidiš
resnice.

PISMO

Pismo sem ti napisala –
in o odgovoru sanjala.

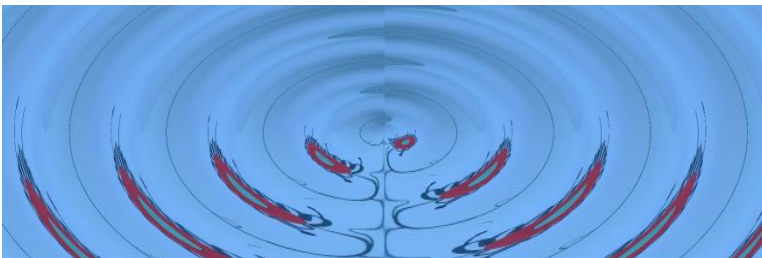
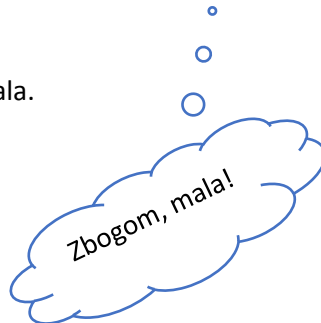
Pismo številka dve sem napisala –
tudi sedaj odgovora nisem dočkala.

Pismo številka tri sem napisala
in v njem sem te vprašala:
»Te je druga zapeljala?«

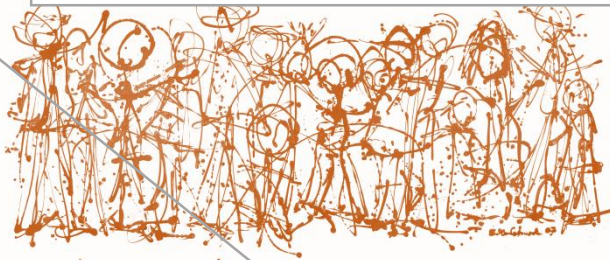
Pismo številka štiri sem napisala,
v njem sem te opominjala,
da sem še vedno tvoja deklica mala.

Pismo številka pet:
tega nisem napisala,
a sem še vedno upala in tebe sem sanjala.

In prišlo je tvoje pismo,
pismo številka ena.
V njem je samo pisalo:
»Zbogom, mala!«

emigránt: kdor se izseli v tujino, zlasti iz političnih vzrokov; begunec, izseljenec

BEGUNEC SEM

Nina Zajc, 9. a

Hodim sem in tja –
ne smem več domov,
ne smem več v svojo hišo;
moram v tuj svet.

Hodim in čakam,
da koga bom zagledal,
ki se bo moje stiska zavedal.

Hodim sem in tja in čakam.

Hodim in upam,
ure in ure,
v vročini in dežju,
ta dan in še en in en.

Kje je moj cilj?

Hodim in upam,
da bom kje ostal,
da se ne bom bomb in bobnenja bal.

Le kje bo moj dom?

Zato hodim in upam
in med tavajočimi sem vedno bolj sam
in vse pogosteje se sprašujem: »Kam?«

begúnec: kdor (z)beži pred nevarnostjo ali
neprijetnostjo

kdor se izseli v tujino iz političnih
vzrokov

Jakob Prelesnik, 9. a

DRUGAČNOST

Kaj je pravzaprav drugačnost?

Ali to pomeni, da imaš drugačne lastnosti od večine ljudi, ali od ljudi, med katerimi živiš? Ali drugačnost pomeni, da imaš lastnost, ki je drugi ljudje nimajo? Vsakdo od nas ima lastnost, ki jo nekdo drug nima. Je torej kriterij drugačnosti razširjenost te lastnosti? Če bi jo imeli vsi, potem ne bi bili drugačni. Koliko drugačnih lastnosti mora človek imeti,

da ga družba oceni za drugačnega? Ali je dovolj ena, vendar močno izstopajoča? Koliko mora odstopati

od povprečnih ljudi? Po mojem mnenju je

drugačnost to, da si zaradi ene ali več

izstopajočih lastnosti drugačen od večine ljudi,

med katerimi živiš. Jaz drugačnost sicer

dojemam kot nekaj dobrega, je pa dostikrat

tudi odbijajoča in v meni pri kakšnem

neznancu vzbudi dvom. Ljudje drugačnost

dostikrat dojemajo napačno, kot nekaj slabega,

čeprav je lahko pozitivna ali negativna. Vsi moji

prijatelji so v veliko pogledih drugačni od ostalih in

prav zaradi tega so mi všeč. Če je človek prijeten, bister

in sposoben, kar večina povprečnežev vsaj po mojem mnenju ni, mi je zaradi

te vrste drugačnosti zelo všeč. /.../

Drugačnost srečujemo vsak dan. Pogosto je sploh ne opazimo ali pa se

nam zdi čudna. Včasih človeka zato tudi cenimo in nam je všeč.

V Istri, kamor hodimo že nekaj let, živi starejša gospa z imenom Simona,

prijatelji jo kličemo Simonka. V majhni, stari kamniti hiški v naravi živi s

psom, z nekaj mačkami in zlato ribico. Ima dva sinova, ki jo s svojima

družinama prideta obiskat približno enkrat na mesec. Od ostalih ljudi, ki

jih poznam, se precej razlikuje. Samota je ne moti, čeprav je zelo družabna.

Pri sedemdesetih je povsem samostojna, zdrava in v formi. Ko se ji porodi

zamisli, jo tudi uresniči, ne glede na to, ali se kdo s tem strinja ali ne. Zelo

je prijetna in vedno prisluhne. Je tudi zelo pogumna in zabavna in počne

vse mogoče, ne glede na to, kako neverjetno se sliši (s sinovi je celo smučala na vodi). Toda, kadar si česa ne želi, ostane odločna in se je ne da prepričati. Prav zaradi te drugačnosti jo imamo prijatelji radi in v tem primeru se mi zdi drugačnost zabavna in zanimiva.

Uršula Prelesnik, 9. a

Drugačnost ob knjigi Teta Magda Svetlane Makarovič

Spis po literarni predlogi

Kaj je drugačnost? Drugačnost je vsakršen odmik od povprečja. Drugačen se nam zdi vsak, ki ni tak kot mi. Zdi se mi, da večina ljudi drugačnost razume kot nekaj slabega in se je boji, ker jim pomeni nekaj neznanega in tujega. Jaz jo večinoma razumem kot nekaj zanimivega.

Svetlana Makarovič ima drugačen način ustvarjanja (pisanja) kot ostali pisatelji. Ima samosvoj slog, ki bi ga vedno prepoznala, saj sem prebrala že veliko njenih knjig. Njen značilen način pisanja je prepoznaven tudi v knjigi Teta Magda. Makarovičeva uporablja nenavadna, smešna ter izvirna imena in priimke (npr. gospa Merjaščeva, gospa Kunčeva, Frk Poglajen ...).

Ko nekaj opisuje (npr. kakšen dogodek), velikokrat na smešen način omeni kakšno čisto nepomembno podrobnost, kar pri meni vzbudi smeh. Njen način pisanja je duhovit,

zanimiv, sproščen in včasih ciničen, predvsem pa drugačen. Teta Magda ali Vsi smo ustvarjalci je mladinski roman. Izbrana literarna vrsta se mi zdi ustrezna za zapis te snovi, saj je vsebina po problematiki, temi in obliki primerna za mladino različnih starostnih stopenj.

Glavna junakinja teta Magda je prismuknjena in dobrodušna gospa (pravzaprav gospodična) srednjih let, ki eksperimentira z oblačili, barvo las, hrano in vzgojnimi prijemi. Skoraj ne mine dan, da ne bi česa prebarvala, si česa izmislila ali naredila kakšne neumnosti – skratka, njeno življenje je polno nenavadnih stvari, dogodkov in dejanj. Opisala bom štiri, ki so mi bila najbolj všeč.

Teta Magda si je nekega dne spet prebarvala lase – tokrat v srebrno vijoličasto barvo. Potem je ugotovila, da se ta barva las ne ujema z njeno rumeno bluzo, zato je bluzo kratko malo pobarvala z modro in dobila zeleno marogasto. Ker se ji je zazdelo, da je bluza premalo marogasta, jo je na koncu poškopila še s klorovo raztopino. Kasneje izvemo, da je teta Magda bluzo čez nekaj časa spremenila v šal, potem pa je iz tega na koncu naredila vrečko za dišave. To njeno eksperimentiranje se mi je zdelo

smešno in zabavno.

Spet enkrat drugač se je teta Magda odločila, da bosta z nečakinjo bogati. Izdelala je ogromno papirnatih in tekstilnih rož ter odprla salon umetnega cvetja, ki ga je zaprla že naslednji dan. Tudi to se mi je zdelo zabavno. Teta Magda se je

nekaj odločila in potem to tudi naredila, čeprav je ta njena zamisel propadla že takoj naslednji dan.

Nekega četrta sta teta Magda in Punči odšli v trgovino, potem pa še v slaščiarno. Pred slaščiarno je stal voziček z dojenčkom. Teta Magda je sklenila, da so dojenčka izpostavili in da ga je njegova mati zapustila. Nato ga je brez pomislekov odpeljala k sebi domov. Na koncu se je vse dobro končalo, čeprav bi teta Magdo lahko zaprli zaradi ugrabitve. To dejanje tete Magde se mi je zdelo nepremišljeno, vendar sem se ob branju tega odlomka zelo zabavala.

Zabavno pa se mi je zdelo tudi obnašanje tete Magde, ko je Punči zbolela. Razlagala ji je, kako je bila zdravnica, si izmišljevala vse mogoče stvari in ji dajala različne zvarke, ki jih je naredila sama. Na koncu je pridigala celo zdravniku.

Teta Magda je drugačna. Tudi jaz poznam osebo, ki je drugačna. Je moja sošolka in ima Aspergerjev sindrom. Zdi se mi, da je razumevanje drugačnosti mene in Makarovičeve zelo podobno. Obema se zdi drugačen nekdo, ki ni tak kot drugi, ki zaradi nekaterih lastnosti izstopa. In obe misli, da to ni nič slabega – kako pa bi bilo, če bi bili vsi enaki!

Nejc Istenič, 4. b

ČEBELJA ŠOLA

Čebele se učijo
in pelod lovijo
ter rože oprašijo.

In ko letijo,
kar glasno brenčijo,
nabirajo med
kot njihov ded.

Tako se o rožah učijo,
ko nad njimi brenčijo

in pod njimi letijo.
Če se v okno zaletijo,
jih ptiči ulovijo.

Gospod trot jih uči,
kako se leti in brenči
ter rože oprašī,
razen če jih kaj lovi.

O tem so se učili tri dni.

A ko trot zaspi,
zbežijo iz razreda vsi
in oblikujejo iz voska
dva vesela majhna koska,
kako črve jesta
in vse pojesta.

Ko pri matematiki račune dobijo
najraje kar odletijo,
a jim trot ne pusti.
Če pa pobegnejo,
jih stežka ulovi.
Pri slovenščini se učijo,
kako branjevpke kupce lovijo
in kako ptiči frčijo.

Ko je konec pouka,
vsi rečejo: »Uf, kakšna muka!«
Ko domov odletijo,
za njimi ptiči frlijo.
Da jih ne ulovijo,
močno pospešijo.

Ko pridejo domov,
so izmučeno učeni.
Usedejo se za TV,
čeprav jim oblačila smrde.

In mama čebelici reče,
naj se preobleče.
V sobo hitro steče
pa še pravi: »Kon'c igranja!
Tudi sestra Manja
je potrebna spanja. «

ALI VEŠ?

- ... da, bo 4 leta po izumrtju čebel izumrl tudi človek? (Einstein)
- ... da imajo kmetijske panoge 90 % koristi od čebel, čebelar pa samo 10 % ?
- ... da so običajno žuželke oprasovalke vezane le na določeno vrsto rastlin, čebele pa skoraj vse vrste rastlin?
- ... da čebele opravijo 95 % dela pri oplajanju rastlin in le čebele oplajajo 70 % vrst rastlin?
- ... da v kitajski provinci Sečuan oprasujejo hruškove nasade ročno, ker ni več čebel?
- ... da je v eni čebelji družini lahko do 80.000 čebel, pozimi pa le nekaj tisoč?
- ... da čebelja družina porabi na leto za svoj razvoj do 80 kg medu?
- ... da čebele v naravi nabirajo sladko tekočino (nektar) in jo nato, med postane šele v panju, ko ga čebele predelajo?
- ... da je v nektarju ali mani od 40 % do 90 % vode, v medu pa največ 20 %?

- ... da morajo za 1 kg medu čebele obiskati 5.600.000 cvetov in pri tem preletijo 40.000 km?
 - ... da matica izleže v poletnih mesecih in ob dobrih pogojih na dan tudi več kot 1.500 jajčec, ki so petkrat težja kot ona sama?
 - ... da se matica hrani samo z matičnim mlečkom?
 - ... da vosek pridelujejo mlade čebele, stare 12-18 dni ?
 - ... da naravni med skoraj vedno kristalizira, se strdi? Od tu ime strd.
 - ... da boš z rednim uživanjem čebeljih pridelkov krepil svoje zdravje in telo?
- (Po <http://www.cdib.si/povezave/zanimivo.htm>, 4. 6. 2016.)

Lara Kovačič, 4. b

ČEBELJA ŠOLA

Čebelice na telovadbi letijo,
včasih brenčijo in se o rožicah učijo.
Ko pa nabirajo cvetni prah,
jim diši njihov zadah.

Ko naberejo veliko medu,
privabijo medveda sladkosneda,
a to učitelju trotu ni všeč
zato postane takoj rdeč.

Lara Kovačič, 4. b

PROTIZASPANSKA JUHA 1

Vzamemo velik lonec. Pristavimo ga na štedilnik in prižgemo ogenj.

V to juho moramo dati 5 g kave, s sesalcem pometemo tla in damo smeti v juho, gnilo banana brez lupine.

Ampak to še ni vse: potrebujemo še 3 gnila jajca.

Vzamemo presoljeno vodo in jo zlijemo v juho.

Nato začnemo mešati kot nori.

Juha je pripravljena, ko izpari.

Izparjeni del spijte v malih količinah. In ena, dve, tri, zaspanca več ni!

Ali veš kaj so suha, prežgana in kisla juha?

SUHA JUHA: iz vode, v kateri se je kuhalo prekajeno meso.

KISLA JUHA: iz svinjskih parkljev ali glave in zelenjave, začinjena s kisom.

PREŽGANA JUHA: iz prežganja (prepražena, zarumenela moka za zgostitev jedi).

Lana Šimec, 4. b

PROTIZASPANSKA JUHA 2

Vzamemo velik lonec.

Pristavimo ga na štedilnik in prižgemo ogenj.

Najprej damo v lonec par mokrih in čistih nogavic. Dodamo še mali in velik urni kazalec ter tri travne bilke. Nazadnje pa dodamo še polovico peki papirja.

Da bo juha sploh juha, nalijemo še vodo.

Na štedilniku jo pustimo deset minut. Ves čas mešamo.

Če jo imaš pri postelji en teden zapored, ne boš nikoli več zaspan – razen ponoči.

Amelie Tzitzis, 4. b

PROTIZASPANSKA JUHA 3

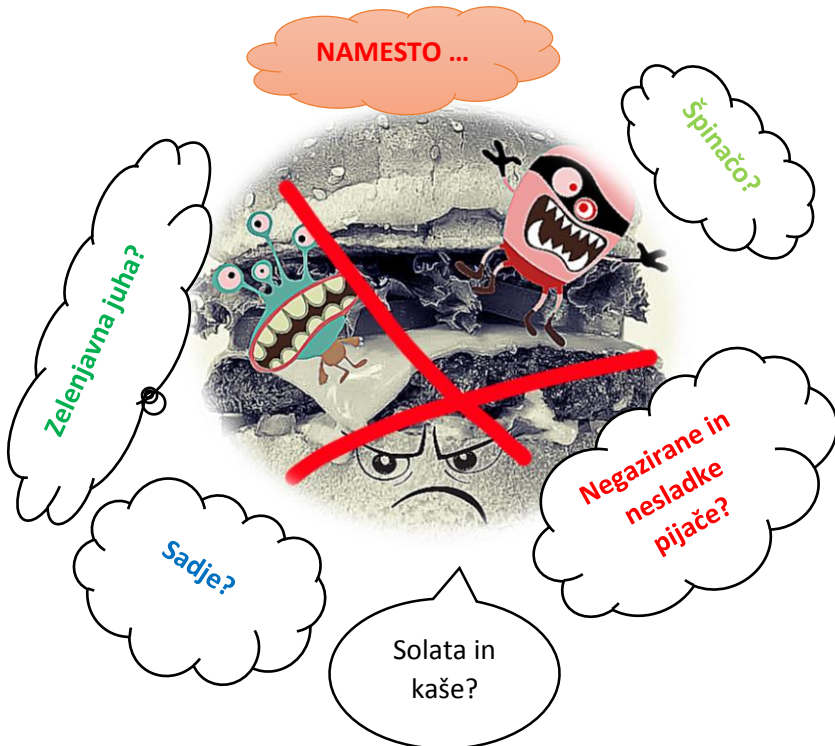
Vzamemo velik lonec. Pristavimo ga na štedilnik in prižgemo ogenj. V lonec damo zgrizen svinčnik, 5 dl ruma, kačjo kožo, steklo, dve kamelji stopali, celo vrečo kavnih zrn in plesnivo jabolko.

Mešamo, medtem ko plešemo.

In že je juha nared. Zlijemo v modelčke za sladoled, damo v zamrzovalnik in počakamo 62 sekund.

Vzamemo iz modelčkov in začnemo lizati.

Zaspanec gre na dopust, veselje pa z dopusta k nam.

Ester Polak , 5. b

SREČANJE Z VARUHINGJO ČLOVEKOVIH PRAVIC

V sredo, 18.5.2016, sem odšla na srečanje z varuhinjo človekovih pravic. Prišlo nas je približno petnajst učencev iz ljubljanskih šol. V sejni sobi nam je varuhinja najprej povedala nekaj o varuhu človekovih pravic in njegovem delu. Izvedeli smo, da varuhov mandat traja šest let, da ga mora izvoliti dve tretjini poslancev ter da sta za kandidiranje za varuha človekovih pravic le dva pogoja, in sicer: moraš biti polnoleten ter državljani Slovenije. Posebej je

poudarila, da varuh človekovih pravic ne spreminja zakonov, ampak vsako leto izda knjigo z naslovom Letno poročilo varuha človekovih pravic, v katerem so le priporočila za spremembo nekaterih zakonov. Varuh ugotavlja, ali so bile posamezniku pravice kršene. V primeru kršenja pravice vloga zahteve za ureditev zadeve.

To je bil začetni del. Nato nam je njen namestnik povedal še nekaj o pravicah otrok, saj je tudi sam zaposlen na oddelku za otrokove pravice.

Najprej je povedal, da je otrokom največkrat kršena pravica do stika s starši in da učitelji z učenci večkrat obračunavajo tako fizično kot psihično. Nato nam je kot zanimivosti opisal še nekaj primerov kršenja pravic.

Povedal je:

- da je preživnina pravica otroka;
- če otrok ni polnoleten, lahko sodišče upošteva njegove želje pri dodeljevanju skrbništva, ni pa nujno;
- pri 15. letih imaš pravico do barvanja las;
- ogromno pritožb prihaja zaradi onesnaženost i...

S tem smo zaključili pogovor. Varuhinja človekovih pravic in njen namestnik sta nas nato odpeljala še na ogled ostalih prostorov, v katerih delajo.

Tako smo zaključili srečanje. Vsi, ki smo bili tam, smo se naučili veliko novega ter svoje znanje obogatili še z eno prijetno izkušnjo.

(Sliki s [## KAKO DO VARUHA?](https://www.google.si/search?q=varuh+%C4%8Dlovekovih+pravic&biw=1093&bih=491&source=lnms&tbm=isch&sa=X&sqi=2&ved=0ahUKEwiF9syNxY7NAhWUJ8AKHR5FBKQQ_AUIBigB#imgsrc=iCoCy6DkrTqGPM%3A.)</i></p></div><div data-bbox=)

Varuh človekovih pravic RS

Dunajska cesta 56 (4. nadstropje), **1109 Ljubljana**

Telefon: 01 475 00 50 , **brezplačni telefon:** 080 15 30

Fax: 01 475 00 40

E-pošta: info@varuh-rs.si

Manca Komjanc, 5. b

ZA LISTOM JE SONCE

Za listom je še en list.
Za še enim listom je še en list.
Ves popisan list.
Za popisanim listom je še en prav pravcat
list in na njem je slika.

Na sliki je več majhnih slik.
In na najmanjši sliki je naslikan
sonček, ki se smehlja tebi.

Patricija Burger, 5. a

MIHEC FIGEC

Mihec Figec rad bi bil doma,
a tam nagajata mu cveka dva,
Mihec Figec rad bi bil v šoli,
a tam švigajo okoli trije troli.

Pred testom učiteljica vpraša ga,
zakaj nosiš s sabo zobka dva.
Mihec ji odgovori,
to sta moji srečni dve stvari.

Po testu Mihec vpraša učiteljico,
ali sem pisal več kot tisto figico.

Učiteljica mu odgovori,
verjetno sta ti pomagali srečni dve stvari.

ŽIVALSKI VRT

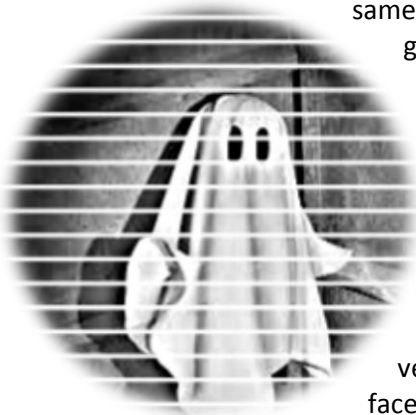
Včeraj šla sem v živalski vrt,
tam skoraj pojedel me je krt.
Videla sem lamo,
ki je skočila v premajhno
pižamo.
Slon modro molči,
a kmalu mu v rilcu
zazvoni.
Videla sem tudi kače,
bile so prav razgrajače.
In ko dobila sem svoj sladoled,
pojedel mi ga je kenguru sladkosned.

Taja Petrič, 7. b

A GHOST STORY

It was 8 pm. I was in the bathroom brushing my teeth. I looked at the mirror and I saw a ghost behind me. It was black with pale face and red eyes. I was so scared, that I dropped the toothbrush. The ghost said : »Return the key!...« I didn't know what key. A few seconds later I looked at the bath and it was full of water and blood. There were dead fish with long, sharp teeth in there. Studdently, I saw a white key in the bath. It was shining. The ghost repeated the

same sentence. I was certain, I had to get the key. But how? There was a 1,5m long fish that could kill me!!! I turned around and I saw an iron glove on my cupboard. The ghost looked at it . So... I put the glove on my hand and took the key out of the bath. I gave the key into the ghost's hand and avery, very big smile appeared on his face. The smile was very creepy - it reached his eyes!!! Suddenly, there was a really bright light and I couldn't see the ghost any more.

The light disappeared. I was sitting on my bed, when my mom came to me and said : "Good morning sweetie." I looked through the window. It was a very bright morning. A few minutes later I found out: "Of course! I was dreaming!" I laughed and kissed my mom.

Ester Polak, 5. b

Četrtek, 21.4.2016, je bil za učence petega razreda čisto navaden delovni dan.

Zvečer smo se okoli sedmih spet zbrali v šoli in tam prespali.

Vsi učenci smo bili na trnih. Težko smo čakali večer, ko bomo prespali v šoli.

Doma sem hodila po hiši, izbirala pižamo, poiskala spalno vrečo ter si pripravila še ostale stvari, ki sem jih potrebovala. Ker je bila današnja noč knjige, nikakor nisem smela pozabiti knjige. V šolo sem odnesla knjigo z naslovom Pod svobodnim soncem. Ko sem prišla v šolo, smo si najprej postavili postelje in uredili prostor za spanje, nato pa kakšne pol ure brali.

Ker smo bili po pol ure branja že naveličani branja, nam je učiteljica dovolila oditi na šolsko igrišče. Tam smo si punce podajale žogo, fantje pa so igrali nogomet. Seveda pa so bile tudi izjeme, ki se niso igrale in so samo sedele in gledale. Učiteljicama to ni bilo všeč, zato smo se razdelili v skupine. In ker se ravno učimo o pravljičah, je vsaka skupina sestavila svojo pravljico. Nato smo jih predstavili oziroma zaigrali še ostalim. Vse skupine so dobro odigrale in vsi si so imeli odlične zgodbe. Po vsem tem smo bili že zelo lačni. Ker smo že prej naročili dve pici DA TE KAP, sta nas že čakali v jedilnici. Z velikim veseljem smo ju pojedli, kot da že tri dni nismo jedli. Po končani večerji smo se odšli preobleč v pižamo, si umit zobe ter smo opravili še ostalo higieno. Potem sta nam učiteljici dali še nekaj časa za branje. Ko pa nismo mogli več bedeti, nam je učiteljica prebrala še zgodbo za lahko noč. Na koncu smo odšli spat ob enajstih, zjutraj pa vstali ob šestih. Pojedli smo odličen zajtrk, nato pa se odpravili na navaden vsakdanji pouk.

Tako je bila za nami zelo prijetna izkušnja, ki se je bomo spominjali še zelo dolgo časa.

Timon Lah, 5. b

NOČ KNJIGE

Danes vam bom opisal noč knjige, ki sem jo zaradi bolečega zoba zamudil za uro in pol.

Ko sem prišel, so bile postelje že postavljene. Slišal sem, da so bili zunaj. Žal mi je bilo, da sem prišel tako pozno. Nismo imeli veliko prostega časa, ker je veliko družin imelo predstavo. Tema je bila pravljica. Med eno predstavo je nekdo potrkal. Bil je dostavljaec pic. Prinesel je dve Pici, da te kap. Šli smo v kuhinjo in ju zmazali v nekaj minutah. Bili sta zelo okusni, zato sem pojedel sedem kosov.

Po pojedini so zaigrali še ostale igre. Napočil je čas za spanje. Opravili smo osebno higieno, skočili v pižame in ker je bila noč knjige, smo malo brali. Po desetih minutah je učiteljica ugasnila luči in začela brati zgodbice. Bile so ljudske in avtorske. Potem smo šli spat. Postelje so bile trde, zato so si nekateri prinesli penasto podlago. Jaz sem si prinesel le blazino. In zaspali smo. Dolgo je trajalo, da sem zaspal. Zelo sem se potil. Mislim, da sem zadnji zaspal.

Zbudili smo se ob zori kot petelini. Dokler se nismo vsi zbudili, smo lahko le gledali v zrak. Končno smo se vsi zbudili, si umili zobe in šli na zajtrk. Jedli smo cesarski praženec kar brez sladkorja v prahu. Fino smo se napolnili in začeli pospravljati. Najprej smo pospravili spalke in vzglavnike, nato pa so prišle na vrsto zložljive postelje. Na srečo delo ni trajalo dolgo in kmalu smo lahko šli ven. Zunaj smo bili do začetka pouka.

Bila je neverjetna izkušnja kljub kratkemu spancu. Upam, da se kaj takega ponovi.

NEKATERI USPEHI

FIRST LEGO LEAGUE

Na OŠ Šentvid smo letos uvedli krožek FLL (First Lego League). To je mednarodni multidisciplinarni raziskovalni program, ki poteka v več kot 80 državah. Globalno navdušuje otroke za raziskovanje, učenje, eksperimentiranje, skupinsko delo in podjetništvo. V sklopu tega krožka učenci obravnavajo izbrano aktualno temo, s katero se seznani in oblikujejo uporabne rešitve, ki jih predstavijo javnosti. Ob tem morajo učenci zgraditi delujoč prototip (robota) iz Lego kock. Dodatno si ob tem oblikujejo splošno priznane vrednote, katerih poznavanje in uporabo dokažejo na tekmovanju ob predstavitvi uporabnih rešitev ter delovanju robotičnega prototipa.

Letošnja aktualna tema projekta so odpadki. Učenci so se osredotočili na pot odpadne embalaže od odpadka do reciklaže, ki se začne s pravilnim odlaganjem odpadne embalaže, nadaljuje pa s predelavo. Iskali so predvsem načine, kako preprečiti nastajanje odpadne embalaže. Izvedli so raziskavo, v kateri si je 100 družin en teden zapisovalo, katere vrste in koliko odpadne embalaže odvržejo. Ugotovili so, da povprečna družina v enem tednu odvrže največ plastičnih vrečk, kar predstavlja za posamezno družino skoraj 500 vrečk na leto.

V eni izmed trgovin so učenci zato pozivali mimoidoče k zmanjšanju uporabe plastičnih vrečk. Prvih 50 kupcev, ki so s seboj prinesli svojo vrečko, smo nagradili.

V okviru projekta smo oblikovali tudi nove inovativne ideje za zmanjšanje nastajanja odpadne embalaže.

Otroci predlagajo uvedbo zelenega davka na plastične vrečke ali pa zakonsko prepoved njihove uporabe.

Namesto teh predlagajo uporabo biorazgradljivih vrečk in so pobudo za tak zakon

že vložili v državni zbor.

S svojimi idejami, z odlično delujočim robotom ter upoštevanjem vrednot smo kot ekipa Eko robotki dosegli na državnem tekmovanju odlično drugo mesto in si s tem odprli vrata za udeležbo na evropskem prvenstvu, ki je bilo na Tenerifih med 4. in 7. majem 2016.

Sodelovalo je 900 otrok iz 40-ih držav celega sveta, skupaj 116 ekip.

Na tekmovanju smo se zelo dobro odrezali, se zabavali in se predvsem naučili veliko novega. Pred sodniki smo zagovarjali svoj projekt, razložili sestavo robota in kako je napisan njegov program. Sodniki so ocenili, kako dobro delamo po FLL vrednotah in kako smo opravili tri tekme

robotov. Postavili smo tudi svojo stojnico ter gostom in članom sosednjih ekip predstavili naše delo.

Kot novinci smo se zelo uspešno vključili v projekt in v Španiji bili **dvakrat med nominiranci** za nagrade, kar je resnično izjemen dosežek.

Gašper Božič, Tomi Zupanc, Tomi Trošt, Jon Tepeš, Enej Lah,
Izabela Lapajne, Ester Polak in Živa Kokalj
in mentorici
Nataša Lah , Nataša Božič

Nataša Lah in Polona Petrič

UPI-KROŽEK

Letos so se četrtošolci v okviru UPI-krožka (ustvarjalnost, podjetnost in inovativnost) odločili raziskati škodljive vplive sladkih pijač na naše telo. Z anketnim vprašalnikom so ugotovili, da učenci sicer radi posegajo po različnih pijačah, a mnogi za žejo redno pijejo le vodo in imajo željo tudi v šoli piti bolj zdravo. Zato so se odločili zmanjšati količino sladkorja v pijačah, ki jih zaužijemo v šoli. Z vodjo šolske prehrane so se dogovorili o postopnem zniževanju sladkorja v čaju in koncentracije sirupa v soku. Tako je sedaj čaj za tri četrtine manj sladek ter sok za polovico manj koncentriran kot jeseni. Hkrati so vsem učencem do šestega razreda razdelili tudi stekleničke in uvedli vsak dan minuto za pitje vode.

Projekt so četrtošolci predstavili na tekmovanju mladih raziskovalcev in bili nagrajeni za **najboljšo projektno nalogo**.

ŠOLSKA ŠPORTNA TEKMOVANJA v šol. letu 2015/16

TENIS

ponedeljek, 7. 9. 2015, v Tivoliju.

Šolo sta letos zastopala samo Gašper BOŽIČ pri starejših dečkih in Nejc ŽUNIČ pri mlajših. Tekmovanje poteka po sistemu izpadanja. Gašper je izpadel v četrtfinalu, Nejc pa se je z odličnimi igrami in s tremi zmagami prebil do finala, kjer je z 2 : 9 premagal nasprotnika in **ZMAGAL** na turnirju pri mlajših dečkih.

ATLETIKA

Veliki in mali ATLETSKI POKAL (jesen) – področno tekmovanje

četrtek, 17. 9. 2015 (skupina B). Tekmovanje je bilo na atletskem stadionu ŽAK Ljubljana.

Našo šolo je zastopalo 5 učencev in učenk (6.–9. razred).

Med najboljših deset so se uvrstili:

KRALJ TIA: 1. mesto – vortex
(53,68 m)

ISTENIČ ZALA: 1. mesto – 300 metrov
(43,06 s)

MARTIN KAJZAR: 3. mesto – skok v daljino (4,40 m)
 JAKOB PRELESNIK: 9. mesto – 300 metrov (45,92 s)

DVORANSKA ATLETIKA – regijsko tekmovanje

sreda, 13. 1. 2016 (skupina B)

Tekmovanje je potekalo v dvorani ŽAK Ljubljana.

Našo šolo je zastopalo 26 učencev in učenk od 5. do 9. razreda.

Med najboljših deset tekmovalcev so se uvrstili:

Karin PEKLAJ: 2. mesto (3,69 m) – skok v daljino

Zala ISTENIČ: 1. mesto (8,11 s) – 60 metrov

Vida KOKALJ: 4. mesto (3,47 m) – skok v daljino

Aneja FABJAN MRAK: 5. mesto (9,27 s) – 60 metrov

Nejc PEKLAJ: 5. mesto (9,21) – 60 metrov

Gašper SCHOENLIEB: 8. mesto – 60 metrov

Valon ADEMI: 7. mesto – skok v daljino

Patrik ROVŠNIK: 10. mesto – skok v daljino

DVORANSKA ATLETIKA – finale

torek, 26. 1. 2016

Tekmovanje je potekalo v dvorani ŽAK Ljubljana.

Pravico do nastopa v finalu so si pritekle oz. priskakale 4 učenke: Zala Istenič, Aneja Fabjan Mrak, Vida Kokalj in Karin Peklaj, ki pa se tekmovanja zaradi bolezni ni udeležila.

Dekleta so dosegla naslednje rezultate:

Zala ISTENIČ: 2. mesto (8,05 s) – 60 metrov

Aneja FABJAN MRAK: 8. mesto (9,07 s) – 60 metrov

Vida KOKALJ: 10. mesto (3,43 m) – skok v daljino

ATLETIKA (veliki in mali atletski pokal) – področno tekmovanje

ponedeljek, 17. 5. 2016. (Skupina B)

Tekmovanje je potekalo na atletskem stadionu ŽAK Ljubljana.

Našo šolo je zastopalo 21 učencev in učenk od 6. do 9. razreda.

Med najboljših deset tekmovalcev so se uvrstili:

MALI ATLETSKI POKAL

Aneja Fabjan Mrak: 3. mesto (8,99 s) – 60 m

Tinkara Telič: 2. mesto (35,25 m) – vortex

Rahela Vilar: 3. mesto (32,98 m) – vortex

Nejc Peklaj: 6. mesto (9,02 s) – 60 m

Nejc Žunič: 3. mesto (47,88 s) – 300 m

Patrik Rovšnik: 4. mesto (2 min) – 600 m

Lovro Nared: 2. mesto (51,1 m) – vortex

VELIKI ATLETSKI POKAL

Zala ISTENIČ: 1. mesto (40,51 s) – 300 m

Tia KRALJ: 2. mesto (48,96 m) –
vortex

Tom TROŠT: 1. mesto
(5,63 m) – skok v daljino

Gašper Petek: 8. mesto –
vortex

Jakob Prelesnik: 8. mesto
– 1000 m

Martin Kajzar: 6. mesto (4,47 m)
– skok v daljino

štafeta fantje: 4 x 100 m – 10. mesto

FINALE LJUBLJANE - VELIKI ATLETSKI POKAL

sreda, 1. 6. 2016

Tekmovanje je potekalo na atletskem stadionu ŽAK Ljubljana.

Pravico do tekmovanja na finalu Ljubljane so si iz naše šole priborili in osvojili odlična mesta naslednji učenci:

Zala ISTENIČ: 1. mesto (40,63 s) – 300 m

Tia KRALJ: 3. mesto (49,96 m) – vortex

Tomi Trošt : 5. mesto (5,20 m) – skok v daljino

DRŽAVNO PRVENSTVO V ATLETIKI

sreda, 8. 6. 2016

Tekmovanje bo potekalo na atletskem stadionu v Kopru.

Pravico do tekmovanja na državnem prvenstvu sta si priborila Zala Istenič (300 m) in Tomi Trošt (skok v daljino).

20. LJUBLJANSKI MARATON – ULIČNI TEK (državno prvenstvo)

sobota, 24. 10. 2015

Tekmovanje je potekalo v središču in okolici mesta Ljubljane.

Promocijskega teka (1. – 5. razred), ki nima tekmovalnega značaja, se je iz naše šole udeležilo 12 učencev: Nejc in Rok Kuduz Lapajne, Din Merdanovič, Nika Nahtigal Virant, Ava Ravnikar, Livija Juvan, Lučka Hladnik, Lea Keber Lešnek, Amadej Rovšnik, Taja Lazič, Katja Živalič in Benjamin Alešević.

Na osnovnošolskem teku (6. – 9. razred) so za našo šolo tekli in osvojili naslednje rezultate:

Aneja FABJAN MRAK: 30. mesto (od 217 sodelujočih);

Eva ŠETINA: 126. mesto (od 217 sodelujočih);

Lana PAPIČ: 159. mesto (od 217 sodelujočih);

Brina ŠUBELJ KRESAL: 204. mesto (od 217 sodelujočih);

Zala ISTENIČ: 28. mesto (od 225 sodelujočih).

TEK TROJK – Pot ob žici

sobota, 7. 5. 2016, »Pot ob žici« Tek trojk

Mestna občina Ljubljane je v okviru 60. Pohoda Pot ob žici organizirala tek trojk. 3 kilometrskega teka se je udeležilo kar 30 učencev iz naše šole, od 1. – 6. razreda.

Najboljši čas in odlično 19. mesto/129 ekip je dosegla trojka v postavi Karin Peklaj, Vida Kokalj in Manca Komjanc s časom 16,02.

38. mesto/129 ekip so dosegle Aneja Fabjan Mrak, Gloria Ela Iljaž in Tinkara Telič z rezultatom 17,13.

KROS JESENSKI – občinski KROS

sreda, 11. 11. 2015. (skupina A)

Tekmovanje je potekalo v parku Tivoli.

Našo šolo je zastopalo 46 učencev in učenk (1.– 9.r.). Pravico nastopa so imeli učenci, ki so se uvrstili na stopničke na šolskem krosu.

Med najboljših deset tekmovalcev so se uvrstili:

Vida CABELLO: 6. mesto, 3. razred
Tinkara NOVAK: 7. mesto, 3. razred
Vida KOKALJ: 2. mesto, 5. razred
Karin PEKLAJ: 9. mesto, 5. razred

Jernej TOME: 8. mesto, 5. razred

Aneja FABJAN MRAK: 7. mesto, 6. razred

Nejc ŽUNIČ: 6. mesto, 7. razred

Zala ISTENIČ: 1. mesto, 8. razred

POMLADANSKI – občinski kros

sreda, 20. 4. 2016

Tekmovanje je potekalo v parku Tivoli (skupina A).

Našo šolo so zastopali učenci, ki so se uvrstili med prvih 15 na jesenskem krosu (13 učencev in učenk od 1. do 8. razreda).

Med najboljših deset tekmovalcev so se uvrstili:

Vida Cabello: 7. mesto
 Lara Kovačič: 9. mesto
 Vida KOKALJ: 3. mesto
 Karin Peklaj: 7. mesto
 Jernej Tome: 8. mesto
 Aneja Fabjan Mrak: 6. mesto
 Zala ISTENIČ: 1. mesto
 Nejc ŽUNIČ: 2. mesto

CESTNO KOLESARSTVO (državno prvenstvo)

ponedeljek, 21. 9. 2015, Tacen

Državnega prvenstva osnovnih šol v cestnem kolesarstvu (vožnja na čas) sta se udeležila Jon POLJANEC, ki je v svoji kategoriji osvojil 8. mesto in Ema POLJANEC, ki je bila odlična TRETJA.

ODBOJKA

ODBOJKA NA MIVKI (državno prvenstvo) – september 2015

sreda, 23. 9. 2015, Ljubljana Črnuče

Polfinalnega tekmovanja v odbojki na mivki, ki so si ga v prejšnjem šolskem letu s 1. mestom v Ljubljani priigrale Maša Orelj, Manca Babič in Lanuška Kovačič se zaradi bolezni ni udeležila Maša Orelj. Namesto nje je

igrala Zala Klopčič. Dekleta so osvojila končno 4. mesto in se niso uvrstila v nadaljnje tekmovanje.

ODBOJKA (starejše deklice)

Tekmovanje je potekalo v mesecu novembru in decembru 2015.

Šolo so zastopale: BABIČ Manca, GRABUS Amila, KOVAČIČ Lanuška, NUHANOVIC Erna, KLOPČIČ Zala, Ana KREGAR, Tia KRALI, Tanja STOJANOVIĆ in Urška KOPAČ.

Učenke so v predtekmovanju (28 osnovnih šol) igrale v skupini A in osvojile 1. mesto. V I. ligi so z odlično igro v skupini A osvojile 1. mesto ter se tako uvrstile na polfinalno tekmovanje, kjer so (tudi zaradi poškodb in odsotnosti nekaterih igralk) izpadle iz nadaljnjega boja za najvišja mesta. Izgubile so proti OŠ Kolezija in OŠ Danile Kumar v »tiebraku« za samo točko razlike.

V igri za 5. mesto pa so premagale OŠ Zadobrava z 2 : 0, in tako so osvojile končno 5. mesto v Ljubljani.

ODBOJKA NA MIVKI

Regijsko tekmovanje v odbojki na mivki bo potekalo v četrtek, 9. 6. 2016, na igriščih ŠP Črnuče. Našo šolo bodo zastopale Zala Klopčič, Ana Kregar in Tia Kralj.

ULIČNA KOŠARKA 3 : 3

sreda, 18. 5. 2016, na igriščih OŠ Ketteja in MurnaNašo šolo sta zastopali dve ekipi: Julija Andoljšek, Hana Zupanc in Maša Šturm, 3. mesto, in Martin Leskovšek, Timi Zrnc, Anže Hočevnar in Lenart Prinčič, ki so dosegli 5. mesto.

NOGOMET (regijsko - starejši učenci)

Tekmovanje je potekalo v mesecu septembru 2015. Šolo so zastopali: Alen Duraković, Maj Furlan K., Danijel Jagodić, Anell Muslioski, David Kovačič, Luka Potokar, Luka Jejčič, Gašper Petek, Tomi Trošt in Nermin Kudić. Dosegli so 3. mesto v skupini H in se niso uvrstili v nadaljnje tekmovanje.

NOGOMET (mlajši učenci)

Tekmovanje je potekalo v mesecu oktobru 2015. Šolo so zastopali: Valon Ademi, Rok Lapajne, Julijan Može, Naj Sečko, Nik Živkovič Kokalj, Nejc Žunič, Jaka Babnik, Niko Cabello, Mark Domadenik Cvelfer, Jernej Jurenec, Jon Poljanec, Blaž Vagaja in Jernej Tome. V skupini B so osvojili 4. mesto in se žal niso uspeli uvrstiti v nadaljnje tekmovanje.

NOGOMET (najmlajši učenci)

Tekmovanje bo potekalo v mesecu juniju 2016. Šolo bodo zastopali: Tilen Miklavčič, Jernej Tome, Tim Kavčič, Jaka Torkar, Lovro Božič, Anže Rokavc, Val Fogec, Lars Kovačič in Samo Trošt.

ROKOMET

Turnir je potekal 31. marca 2016 v dvorani na Galjevici. Šolo so zastopali: Nik Živkovič Kokalj, Nejc Žunič, Naj Sečko, Anej Tomplak, Lovro Nared, Amar Grabus, Julijan Može, Nik Garbajs, Jaka Babnik, Niko Cabello in Blaž Vagaja. Dosegli so 5. mesto v Ljubljani.

MED DVEMA OGNJEMA

Tekmovanje MED DVEMA OGNJEMA – regijsko

Tekmovanje je potekalo v mesecu oktobru 2015. Našo šolo so zastopali učenci 4. razreda, in sicer: Lovro Božič, Lars Kovačič, Val Fogec, Luka Dolinar, Anže Rokavc, Anže Cimperman, Lara Kovačič, Živa Klopčič, Lara Višnovar, Neža Peteršin Peternelj, Miša Remec in Lina Terzič. Igrali smo proti OŠ Šmartno, OŠ Franca Rozmana Staneta, OŠ Zadobrova in OŠ Mirana Jarca ter suvereno zmagali v vseh štirih tekmah.

TEKMOVANJE ŠKL

Tekmovanje v igri med dvema ognjema je potekalo v soboto, 28. 11. 2015, na OŠ Dobrova. Našo šolo je zastopalo 52 učencev in učenek. Tekmovali smo v vseh treh starostnih kategorijah, 1. in 2. razred (19 učencev), 3. in 4. razred (17 učencev) in 5. in 6. razred (16 učencev). Najboljši rezultat, 3. mesto, so osvojili učenci in učenke 5. in 6. razredov. 3. in 4. razredi so osvojili 4. mesto, najmlajši pa šesto. Ker pa so kar tri tekme izgubili za samo eno življenje in pokazali zares odlično igro, so si prislužili največji pokal in naziv naj »Fairplay ekipa«.

SMUČANJE

SMUČARSKI SKOKI – regijsko in državno prvenstvo

Regijsko tekmovanje je letos odpadlo zaradi pomanjkanja snega v ljubljanski regiji. Šolo lahko zastopajo le učenci, ki niso registrirani pri Smučarski zvezi, tako so barve naše šole tokrat branili Anže Marinko, Rok Kuduz Lapajne in pogumna učenka Maša Hribar. Vsi trije so na državnem prvenstvu v Planici, ki je potekalo 10. marca 2016 prikazali dobre skoke. Anže je bil 22., Rok 29., Maša pa se je zavihtela na 18. mesto.

ŠPORTNO PLEZANJE – državno prvenstvo

Državno prvenstvo v športnem plezanju je potekalo v soboto, 9. 4. 2016, v Vojniku. Odličen rezultat je uspel Lučki RAKOVEC, ki je osvojila **1. mesto** med starejšimi učenkami z licenco, in tako postala **DRŽAVNA PRVAKINJA**. Dosegla je višino 30 (vrh).

MATEMATIKA, FIZIKA, LOGIKA

Rezultati tekmovanj iz znanja:

FIZIKA: 6 bronastih

MATEMATIKA: 68 bronastih in 5 srebrnih
Razvedrilna matematika: 20 bronastih in 1 srebrna

LOGIKA: 30 bronastih

SLOVENŠČINA – CANKARJEVO PRIZNANJE

Šolskega Cankarjevega tekmovanja, ki je bilo 9. 12. 2015, se je v letošnjem šolskem letu udeležilo 66 učencev od 2. do 9. razreda.

Učenci so osvojili 28 bronastih priznanj. Številčna udeležba učencev po posameznih razredih in število doseženih priznanj je sledeče:

- 2. razred: 17 tekmovalcev (7 priznanj),
- 3. razred: 15 tekmovalcev (6 priznanj),
- 4. razred: 14 tekmovalcev (5 priznanj),
- 5. razred: 10 tekmovalcev (5 priznanj),
- 6. razred: 4 tekmovalci (2 priznanji),
- 7. razred: 1 tekmovalka (1 priznanje),
- 8. razred: 3 tekmovalci (1 priznanje),
- 9. razred: 2 tekmovalci (1 priznanje).

Področnega Cankarjevega tekmovanja, 21. 1. 2016, sta se udeležili dve učenki, in sicer Zala Klopčič in Maša Orelj; Zala Klopčič je dosegla srebrno Cankarjevo priznanje.

RAZISKOVALNE NALOGE

Zlato priznanje – Nejc Poljanec za nalogo z naslovom VPLIV INVAZIVNIH VRST ZLATE ROZGE NA GNEZDENJE MOČVIRSKE TRSTNICE pod mentorstvom Mihaele Ulčar.

GEOGRAFSKO IN ZGODOVINSKO TEKMOVANJE

Na naši šoli se aktivno vključujemo v geografska in zgodovinska tekmovanja, ki potekajo v treh nivojih – šolsko tekmovanje je na šoli, področno in državno tekmovanje pa na različnih šolah po Sloveniji.

Pripravljati se začnemo že septembra, kjer se soočimo s temami in z literaturo, ki je vsako leto drugačna. Letos smo tekmovali iz naravnih znamenitosti Slovenije

(**GEOGRAFIJA**), pri zgodovini pa iz kmečkih uporov (saj je bilo v letu 2015 500. letnica velikega kmečkega upora na Slovenskem).

Pri geografiji smo šolsko tekmovanje izvedli 19. 1. 2016, kje sta Klemen Kavčič in Nejc Poljanec dosegla bronasto priznanje. Na območno tekmovanje se je uvrstil Nejc Poljanec in 8. marca 2016 na OŠ Toma Brejca v Kamniku tekmoval s 67 tekmovalci ter se z 8. mestom uvrstil na državno tekmovanje. To je potekalo na Srednješolskem centru v Rogaški Slatini 19. 4. 2016, kjer se je zbralo 121 tekmovalcev iz cele Slovenije. Tekmovanje se je delilo na dva dela – teoretični in terenski del. Nejc se je odlično odrezal in dobil srebrno priznanje na državnem tekmovanju.

Po tekmovanju so si tekmovalci lahko ogledali steklaro v Rogaški Slatini in proizvodnjo kozmetičnih izdelkov Afrodite.

**ZLATI V
ZGODOVINI!**

Pri **ZGODOVINI** smo začeli že decembra 2105 s šolskim tekmovanjem, na katerem sta bila najbolj uspešna Nejc Poljanec in Ana Kregar, ki sta dobila bronasto priznanje in se uvrstila na območno tekmovanje.

Gostiteljica območnega tekmovanja je bila naša šola 1. februarja 2016. Tekmovalo je 73 učencev iz 19 okoliških šol. Ana je dosegla 47. mesto, Nejc pa 5. mesto in se s tem uspehom uvrstil na državno tekmovanje v Brežicah, ki je bilo 19. 3. 2016 v Brežicah. Tekmovalo je 138 tekmovalcev iz cele Slovenije. Nejc je dosegel najvišje priznanje iz znanja zgodovine – zlato.

ANGLEŠKA BRALNA ZNAČKA

Tekmovanje za angleško bralno značko 2015/2016
Tekmovanja za angleško bralno značko se je udeležilo 167 učencev od 3. do 9. razreda. Dosegli so 77 zlatih in 55 srebrnih priznanj ter 35 priznanj za sodelovanje.

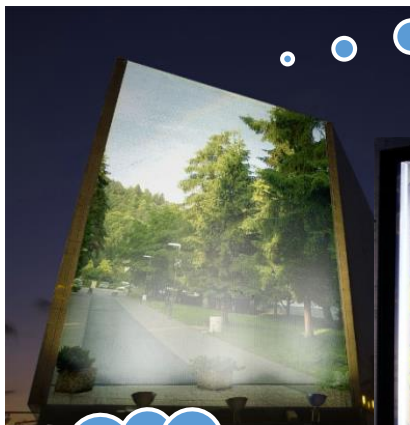

NEMŠKA BRALNA ZNAČKA

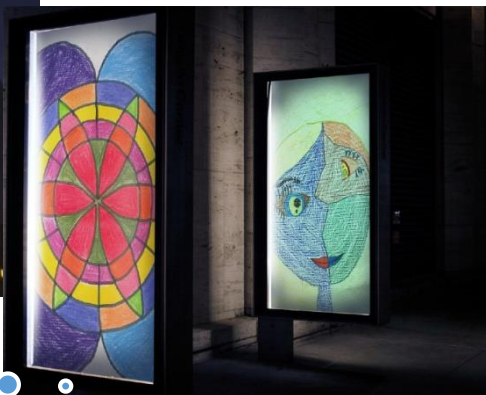
Tekmovanje za nemško bralno značko 2015/2016
Tekmovanja za nemško bralno značko se je udeležilo 30 učencev iz 5., 7., 8. in 9. razreda. Dosegli so 13 zlatih in 17 srebrnih priznanj.

NAŠI UTRINKI

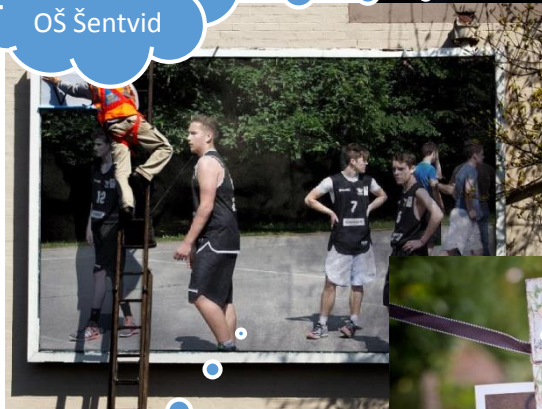
pot skozi park v
Osnovno šolo
Šentvid

izdelki
učencev
OŠ Šentvid

ročni izdelki
učencev
OŠŠ

športniki
OŠŠ

